

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้กันอย่างแพร่หลายทั่วโลก รวมถึงประเทศไทยด้วย ดังที่ ทศนีย์ จระมาต (2536) กล่าวว่าปัจจุบันภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญต่อชีวิตประจำวันมากขึ้น และอาจนับว่าเป็นภาษากลางที่ใช้สื่อความหมายกันเกือบทั่วโลก ปวงชนต้องก้าวทันความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการสมัยใหม่ ตลอดจนรับวัฒนธรรมจากต่างประเทศหรือจากภายนอกชุมชน เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาความรู้ใหม่ ๆ ที่จะมาถึง เอมฤดี สุทธิบริบาล (2533) กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันหลาย ๆ ด้าน เช่น ด้านสังคม การเมือง การค้า การทูต การทหาร และการเผยแพร่ความรู้ ทั้งนี้เพราะความก้าวหน้าทางวิทยาการและเทคโนโลยีใหม่ ๆ นั้น เผยแพร่โดยอาศัยภาษาอังกฤษแทบทั้งสิ้น สมิตรา อังวัฒนกุล (2535) ได้แสดงความเห็นว่าประเทศต่าง ๆ ให้ความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ เป็นอันมาก ทั้งนี้เนื่องจากความเจริญก้าวหน้าทางด้านอุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตลอดจนทั้งความสะดวกรวดเร็วในการติดต่อคมนาคมทำให้ประเทศต่าง ๆ มีความใกล้ชิดกัน ต้องพึ่งพาอาศัยกันมากขึ้น จึงเกิดความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษ เป็นสื่อกลางในการติดต่อต่าง ๆ ภาษาอังกฤษนับว่าเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญและแพร่หลายมากที่สุด อาจกล่าวได้ว่าแทบทุกประเทศในโลกเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่จำเป็นในการศึกษาขั้นสูงทั้งในและนอกประเทศ เพราะตำราทางวิชาการชั้นสูงได้จัดพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ ผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษจึงสามารถเข้าใจความคิด ทศนคติ วัฒนธรรมของชนชาติอื่น ตลอดจนความก้าวหน้าทางวิทยาการใหม่ ๆ ความเคลื่อนไหวของโลกทั้งทางด้าน การเมือง เศรษฐกิจ สังคม และอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี

สำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย สมิตรา อังวัฒนกุล (2535) กล่าวว่าเริ่มเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับชีวิตคนไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2391 ในรัชสมัยของสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 3 และมีบทบาทสำคัญในวงการศึกษาของคนไทยยิ่งขึ้นในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 5 โดยมีพระบรมราชโองการตั้งโรงเรียนสอนภาษาอังกฤษขึ้นในพระราชวัง และนับตั้งแต่นั้นมา ก็มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบันดังจะเห็นได้จากหลักสูตรประถมศึกษาที่กำหนดวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตร ดังจะกล่าวต่อไปนี้

หลักสูตรประโยคประถมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2503 กำหนดความมุ่งหมายในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

1. เพื่อให้เด็กเข้าใจว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้กันแพร่หลายทั่วโลก เป็นกุญแจแห่งคลังความรู้ และเป็นสื่อสำคัญในการติดต่อกับต่างประเทศ

2. เพื่อให้เด็กรู้จักใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสื่อความหมาย โดยให้มีทักษะในการ ฟัง พูด อ่าน และ เขียน พอควรแก่ชั้น

3. เพื่อให้เด็กเห็นประโยชน์ ของการเรียนภาษาอังกฤษว่าเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน และให้รู้ว่า โอกาสที่จะได้พบเห็นภาษาอังกฤษนั้นมีอยู่เนือง ๆ

4. เพื่อให้เด็กสนใจในการศึกษาหาความรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มเติมอยู่เสมอ

5. เพื่อให้เด็กมีพื้นฐานในการศึกษาต่อและเพื่อช่วยการศึกษาวิชาอื่น ๆ ด้วย

หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 ได้กำหนดจุดประสงค์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1) เพื่อให้มีความรู้และทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ

2) เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ทางภาษา

3) เพื่อเป็นพื้นฐานในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมทั้งในและนอกระบบโรงเรียน

4) เพื่อสร้างเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาสากล

5) ให้มีความเข้าใจในหลักเกณฑ์การใช้ภาษาอันเป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษ

6) ให้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนที่จะช่วยให้ใช้ภาษาในการสื่อสารได้ตามความ

เหมาะสมแก่วัย

7) ให้มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษอันเป็นภาษาสากลรวมทั้งมีนิสัยรักการอ่าน และการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม

หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ได้กำหนดจุดประสงค์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

1) ให้มีความเข้าใจในหลักเกณฑ์การใช้ภาษาอันเป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษ

2) ให้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนที่จะช่วยให้ใช้ภาษาในการสื่อสารได้ตาม

ความเหมาะสมแก่วัย

3) ให้มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษอันเป็นภาษาสากลรวมทั้งมีนิสัยรักการอ่าน และการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม

4) ให้เห็นแนวทางในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์

และหลักสูตรภาษาอังกฤษพุทธศักราช 2539 ซึ่งเป็นฉบับที่กำลังเริ่มใช้อยู่ในปัจจุบันได้กำหนดวัตถุประสงค์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1. เพื่อให้มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา และเหมาะสมกับวัฒนธรรมระยะเวลาหนึ่ง
2. เพื่อให้มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับต้นอย่างเพียงพอเพื่อการศึกษาต่อหรือนำไปใช้ในการประกอบอาชีพตามความจำเป็น
3. เพื่อให้มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เป็นสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริง
4. เพื่อให้มีความรู้และความเข้าใจวัฒนธรรมภาษาอังกฤษ
5. เพื่อให้มีนิสัยใฝ่หาความรู้เพิ่มเติมด้วยการอ่านหนังสือภาษาอังกฤษและใช้สื่อภาษาอังกฤษอื่น ๆ
6. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เห็นประโยชน์ และคุณค่าของภาษาอังกฤษ

ถึงแม้การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเริ่มต้นมาเป็นเวลานานแล้วและมีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง แต่การเรียนการสอนก็ยังไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร โดยเฉพาะในระดับเริ่มต้นคือระดับประถมศึกษา (ดวงเดือน แสงชัย, 2533) จากการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยหลายต่อหลายครั้ง พบว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษล้มเหลวเป็นส่วนมาก (ทัศนีย์ จระมาศ, 2536) ภายหลังที่ได้เรียนภาษาอังกฤษมาระยะเวลาหนึ่ง นักเรียนส่วนมากฟังภาษาอังกฤษเกือบจะไม่รู้เรื่อง พูดภาษาอังกฤษได้น้อยหรือพูดไม่ได้เลย ความสามารถในการอ่านหรือการเข้าใจเนื้อเรื่องตามที่ตนเองอ่านในฉบับแปลทันที่อยู่ในเกณฑ์ต่ำ รู้คำศัพท์น้อย ไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องพอควรแก่ระดับชั้น (ทิพวัลย์ มาแสง, 2535)

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีปัจจัยเกี่ยวข้องหลายประการ เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ (2531) กล่าวว่า ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเกิดขึ้นหลายด้าน เช่น ปัญหาเกี่ยวกับตัวครูผู้สอน ครูไม่ได้รับการฝึกอบรมอย่างเพียงพอ มีความรู้ความชำนาญน้อย ปัญหาในส่วนของผู้เรียน ตลอดจนปัญหาเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอน ธีระ คนชุม (2532) ได้ทำการวิจัยพบว่าปัจจัย

ที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน คือ ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับสภาพภูมิหลังของนักเรียน และตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียน Anastasi (อ้างถึงในเอกชัย กาญจนนา, 2531) มีความเห็นว่าการศึกษายังไม่ได้ขึ้นอยู่กับระดับสติปัญญาเพียงอย่างเดียว แต่ยังเกี่ยวข้องกับความคิดเห็นทางการเรียนของแต่ละบุคคล รวมทั้งองค์ประกอบที่ไม่เกี่ยวข้องกับระดับสติปัญญาด้วย เช่น สภาพสังคม สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรมนิยมและรายได้ของครอบครัว ก่อ สวัสดิทานิชย์ (2521) กล่าวถึงองค์ประกอบต่างๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับผลการเรียน ซึ่งได้แก่องค์ประกอบทางโรงเรียน องค์ประกอบที่ตัวนักเรียน และองค์ประกอบทางเศรษฐกิจและสังคม

จะเห็นได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะเป็นอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับ องค์ประกอบหลายประการดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจในด้านปัจจัยซึ่งนอกเหนือจากกิจกรรมภายในชั้นเรียน คือ ข้อมูลเกี่ยวกับตัวนักเรียนและภูมิหลังของนักเรียน การเข้าร่วมกิจกรรมนอกชั้นเรียน การใช้ห้องสมุด ภาษาอังกฤษ สื่อเพื่อให้บริหารและการจัดป้ายนิเทศ ว่ามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด ข้อมูลจากการวิจัยจะสามารถบ่งชี้ให้ทราบว่าปัจจัยใดบ้างที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอน และปรับปรุงสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนให้เป็นไปในแนวทางที่ส่งเสริมนักเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษที่สูงขึ้นด้วย

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเสริมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี ปีการศึกษา 2538

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

ปัจจัยเสริม มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี

1.4.2 ตัวแปรที่ศึกษา

1) ตัวแปรที่เกี่ยวกับปัจจัยเสริม

- ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียนและภูมิหลังของนักเรียน ได้แก่ เพศ จำนวนบุคคลในครอบครัวที่กำลังเรียนหนังสือ การมีอุปกรณ์การเรียน การมีติดชันนารี การมีคอมพิวเตอร์ การได้ชมภาพยนตร์ การ์ตูน หรือวิดีโอภาษาอังกฤษที่บ้าน การทบทวนบทเรียนที่บ้าน ความช่วยเหลือของผู้ปกครองในการเรียน การลงโทษนักเรียนของผู้ปกครอง การให้รางวัลนักเรียนของผู้ปกครอง จำนวนสมาชิกในครอบครัว การอ่านสิ่งพิมพ์ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ สถานภาพของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา การเรียนพิเศษ ระดับการศึกษาของบิดามารดา ลักษณะครอบครัวของนักเรียน และรายได้ของผู้ปกครอง

- การเข้าร่วมกิจกรรมนอกชั้นเรียน

- การใช้ห้องสมุด มุมภาษาอังกฤษ สื่อเพื่อให้บริการและการจัดป้ายนิเทศ

2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1.5 ข้อจำกัดของงานวิจัย

ในการวิจัยมีข้อจำกัดดังนี้คือ มุ่งศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน และภูมิหลังของนักเรียน การจัดกิจกรรมนอกชั้นเรียน การจัดห้องสมุด มุมภาษาอังกฤษ สื่อเพื่อให้บริการ และการจัดป้ายนิเทศ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทั้งนี้ไม่ได้คำนึงถึงการเรียนในชั้นเรียน

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.6.1 ปัจจัยเสริม หมายถึง องค์ประกอบที่นอกเหนือจากการเรียนการสอนในชั่วโมงเรียน ในที่นี้คือปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียนและภูมิหลังของนักเรียน ปัจจัยเกี่ยวข้องกับตัวครู ผู้สอนการจัดกิจกรรมนอกชั้นเรียน การจัดห้องสมุด มุมภาษาอังกฤษ สื่อเพื่อให้บริการ และการจัดป้ายนิเทศ

1.6.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียนและภูมิหลังของนักเรียน หมายถึง องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียนเอง ได้แก่ เพศ จำนวนบุคคลในครอบครัวที่กำลังเรียนหนังสือ การมีอุปกรณ์การเรียน การมีติดชันนารี การมีคอมพิวเตอร์ การได้ชมภาพยนตร์-การ์ตูน หรือวิดีโอ

ภาษาอังกฤษที่บ้าน การทบทวนบทเรียนที่บ้าน ความช่วยเหลือของผู้ปกครองในการเรียน การลงโทษนักเรียนของผู้ปกครอง การให้รางวัลนักเรียนของผู้ปกครอง จำนวนสมาชิกในครอบครัว การอ่านสิ่งพิมพ์ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ สถานภาพของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา การเรียนพิเศษ ระดับการศึกษาของบิดามารดา ลักษณะครอบครัวของนักเรียน และรายได้ของผู้ปกครอง

1.6.3 การมีอุปกรณ์การเรียน หมายถึง นักเรียนมีสมุด หนังสือเรียน และเครื่องเขียนเพียงพอต่อความต้องการใช้

1.6.4 การมีติดชั้นนารี หมายถึง นักเรียนมีพจนานุกรมภาษาอังกฤษ

1.6.5 การมีคอมพิวเตอร์ หมายถึง นักเรียนมีคอมพิวเตอร์ที่บ้าน

1.6.6 ความช่วยเหลือของผู้ปกครองในการเรียน หมายถึง ผู้ปกครองของนักเรียนได้ช่วยอธิบายบทเรียน แนะนำการอ่านหนังสือ ทำการบ้าน หรือให้คำปรึกษาเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ของนักเรียน

1.6.7 การลงโทษ หมายถึง ผู้ปกครองได้ตำหนิ หรือหักเงินค่าขนมของนักเรียนหรือทำสิ่งใดที่ขัดแย้งกับความต้องการของนักเรียน

1.6.8 การให้รางวัล หมายถึง ผู้ปกครองได้ชมเชย เพิ่มเงินค่าขนม ซื้อสิ่งของให้หรือทำสิ่งใดที่นักเรียนพอใจและยินดี

1.6.9 สถานภาพของบิดามารดา หมายถึง บิดามารดาอยู่ด้วยกัน แยกกันอยู่ หย่าร้าง ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายถึงแก่กรรม

1.6.10 การเรียนพิเศษ หมายถึง การที่นักเรียนได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษนอกเหนือจากการเรียนในชั้นเรียน หลังเลิกเรียนหรือเรียนในวันหยุดโดยการว่าจ้างผู้สอน

1.6.11 ลักษณะครอบครัวของนักเรียน หมายถึง นักเรียนอาศัยอยู่กับผู้ใด

1.6.12 การเข้าร่วมกิจกรรมนอกชั้นเรียน หมายถึง การที่นักเรียนได้ร่วมทำกิจกรรมที่จัดนอกเวลาเรียนเพื่อให้นักเรียนได้รับความรู้ต่าง ๆ

1.6.13 การใช้ห้องสมุด หมายถึง การที่นักเรียนได้เข้าใช้บริการต่าง ๆ ของห้องสมุด

1.6.14 การใช้มุมภาษาอังกฤษ หมายถึง การที่นักเรียนได้เข้าใช้มุมภาษาอังกฤษที่จัดไว้ในห้องเรียน ห้องสมุด หรือจัดไว้เป็นห้องที่มีมุมภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะ

1.6.15 การใช้สื่อเพื่อให้บริการ หมายถึง การที่นักเรียนได้ใช้สื่อการสอนภาษาอังกฤษที่มีไว้บริการในมุมภาษาอังกฤษหรือห้องสมุด

1.6.16 การจัดป้ายนิเทศ หมายถึง การที่นักเรียนได้จัดหรือมีส่วนร่วมในการจัดป้ายนิเทศในห้องสมุดหมวดภาษาอังกฤษ ป้ายนิเทศบริเวณอาคารเรียนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

1.6.17 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.6.18 ระดับผลการเรียน หมายถึง ผลการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นระดับผลการเรียน 0-4 ตามเกณฑ์ดังนี้

คะแนน (เต็ม 40)	ระดับผลการเรียน
0 - 19	0
20 - 23	1
24 - 27	2
28 - 31	3
32 - 40	4

1.6.19 อำเภอขนาดใหญ่ หมายถึง อำเภอที่อยู่ในกลุ่มที่ 1 จากการจัดกลุ่มของสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ตามจำนวนของข้าราชการครู

1.6.20 อำเภอขนาดกลาง หมายถึง อำเภอที่อยู่ในกลุ่มที่ 2 จากการจัดกลุ่มของสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดตามจำนวนของข้าราชการครู

1.6.21 อำเภอขนาดเล็ก หมายถึง อำเภอที่อยู่ในกลุ่มที่ 3 จากการจัดกลุ่มของสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ตามจำนวนของข้าราชการครู

1.6.22 โรงเรียนขนาดใหญ่ หมายถึง โรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนตั้งแต่ 301 คนขึ้นไป

1.6.23 โรงเรียนขนาดกลาง หมายถึง โรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนตั้งแต่ 121 - 300 คน

1.6.24 โรงเรียนขนาดเล็ก หมายถึง โรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนไม่เกิน 120 คน

1.6.25 ความถี่ที่คาดหวัง หมายถึง ความถี่ที่ได้จากการคำนวณตามสูตรของไคสแควร์

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 ทำให้ทราบปัจจัยเสริมต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1.7.2 เป็นแนวทางให้ผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการสอนภาษาอังกฤษได้จัดสภาพปัจจัยเสริมต่าง ๆ ให้เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ให้มากที่สุด เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนการสอน